

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nic. Clenardi Epistolarvm Libri Dvo

Clénard, Nicolas

Antwerpen, 1566

Nicolavs Clenardvs Ioanni Vasaeo, S. P. D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70781](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70781)

DE Victoria poteris omnia tibi tuto promittere, utere viri consilio, credo expertus es Silenum, & longè alium esse, quàm Theologorum vulgus. Excusabis me apud tuos discipulos, sum in eorum ære, sed studia mea præpediunt, quo minus vobis satisfaciam.

QVI D nostro Vega in mentem venit, ut inscriptionem faciat Lusitanicam? Salutabis hominem cum cæteris.

MITTO quorundam librorum precium, qui istuc venditi fuerant, è quibus statues de reliquis.

DE prælectionibus statues cum M. nostro Victoria, suspicor aliquid immutatū apud Salmanticenses opera Ioannis Fernandi, & illius etiam discessu te posse contra meam sententiam pugnare. Alia tua in literis Latinis est ratio, alia nostra Theologorum. Vbi expertus fueris, seridè dices meum fuisse malum consilium. Bene vale, charissime Vasæ, & Arabicis ignosce. Eboræ die Hieronymi. Salutat te D. Archidiaconus, & Reginaldus. D. Iacobum & Ioannem de Flandris specialiter salutabis.

NICOLAUS CLENARDVS IOANNI
VASAEO, S. P. D.

SALVE mi Vasæ. Pro tam eleganti ac tersa epistola, barbaram, si libet, accipe & incultam: quam simulatq; legere cœperis, fortiter exclames *χρῆστα χαλκείων*, explerem carnè Homericum, & adderem *ἐκατόμβαι ἐννεαβόλαι*, sed vereor partim ne senem illum amicum nostrum facerem periurum, si quatuor nosses verbula Græca, aut si hic totum Græcismum meum vno spiritu, eoq; perangusto euomerem, non haberem hic postea quo me Græcè nosse iactarem. Vides credo in ipso statim limine, quàm dedidicerim Latine, dum iactor in Arabicis & scribendi negligentia: sed ad rem. Causam cur huc aduolares, etiam si tibi conchas & umbilicos legere licuisset, nullam ex epistola tua perpendi: iam enim,

enim, cōtra quam nuper scripseras, rem distulisti in annum vnum aut alterum, cū ego me putarem iam literas accepturum de pactis nuptiis. Equidem immensas gratias ago Deo, si re adhuc, vt ais, integra, tanto tempore liber sis victurus. Id vnum non possum non summo opere damnare, quod nisi hæc contingeret compes, ipse te iuramento quoque addito castrares. Quid quæso necesse erat in eos laqueos vltro descendere, quod nec amor nec vlla præterea te causa impelleret? Si fidem illi dedisses, humano more fecisses, nec rātum reprehenderem. Nunc nisi stultitiā tuam video, & mihi adolescentes ob oculos ponis, qui sponsa priuati in monasterium se concludunt, nō voto religioso, sed quod ipsi sibi per stultitiā iniurij esse volunt. Ipse hic me reprehendere rem qui obiurgē te, cū nihil possim promouere; iam enim iusiurandum, vt asseris, lingua nuncupauit. Verū, mi charissime Valsæ, quando te sic affectū video, oro vt quod fecisti, boni cōsulas: forsitan enim te Deus aliō vocauit, & illa mortua intra annum, aut alteri tradita, Valsæus in sacerdotum gregem cooptabitur, proq; filius carnalibus, aut concionando, aut scribendo multos gignet Christo filios. Homo, inquit Sapiens, proponit, Deus disponit. Tu nimis arctis legibus naturam cōscripsisti in Deum iniurius, quasi vbi ab ista Beatrice discesseris, nec potiozem nec parem vllam fueris reperiturus: quasi verò non idem possit creator cæli & terræ, quod ille apud Crotoniatis Zeuxis, credo è quinque virginibus optimas quasque dotes in vnum simulachrum compinget pictor, & qui propheta Iob dederat filias, Diem, Casiam, & Cornultibij, non poterit è Catharina atq; Beatrice vnam facere Helenam formosorem ac magis dextram. At caue, te quæso, ne stultescas latius. Nullam iurasti te habiturum vxorem, si hac frustratus fueris: iam præter omnem causam ipse imprudens magnam partē libertatis tibi ademisti. Oro atque obtestor, ne magis etiam tibi iniquus fias. Si placebit vita monastica, vbi tempus erit, non deerunt loca

plurima, vbi viuas fermè dixerã *μοναχῶς*, sed ita adiuratus sum in vestro senatu, vt religio mihi sit posthac tecū græcari: non, inquam, deerit monasteriū, etiā si nunc non prorumpas in vota, quò te nemo adigit, nisi stulta temeritas. Serua te quantum potes in tuo iure: satis magnū adisti damnum, quòd vnā tantūm potes ducere vxorem. Satis de hoc multa, caue si sapias. Non te monerem, nisi vna admīssa temeritate totus in metu essem, ne & alteram arripes.

VELIM orationis tuæ mihi transmittas exemplū, nō recognitū, sed vt in scholis eam habueris. Semper suspicatus sum id tibi oneris à Nauarro imponendū, & nescio qui factū sit, quòd te nō statim monuerim. Venerat mihi in mentē Dorpij, qui quòdam orationē eiusmodi ediderat, q̄ ipsum ad te tēpestiuè scribere volebā, si forte eā antè perlegere datū fuisset. Non sanè quòd viribus tuis diffidam, sed quamuis splendore verborū & amœnitate dictionis fructū huius anni exacti, & laboris tui Rhetorici queas capere, alienus tamen sudor forsitan aliquid rerū suppeditasset, quo necdum ætas tua possit aspirare. Et nō ignoras tibi in ea hora supra quā possis etiam aliquid faciendū esse, propterea q̄ iam celebraris hominū sermonibus. Verè enim Brutus faterur duriorē esse conditionē spectatæ virtutis, quā incognitæ. Quare etsi rem factam te habere credas, nihil tamen remittas de labore, quin summis conatibus in hanc rem totus incumbas, ne vt Pisoni Cicero tuus contigisse scribit, quantum detraxeris ex studio, tantum amittas ex gloria.

MITTO viginti ducatos, si scires è quātulo aceruulo, diceres me verè credere, Amicorum esse omnia communia, quòd tibi plus mittam quā ipse retineam. Nec me credas, Vafæ, id adiecisse aut exaggerandi beneficij causa, aut quòd exprobrare velim, à quo vitio nemo me est alienior, adeò vt reprehensus fuerim quandoq; sic amicis open tulisse, vt tamen ne illi ipsi benefactorem suum scirent. Quid ergo? vt eadem opera & tibi
prosim

profim monendo, & mihi non obfim. Scripseram ad te
 in grandi illa epistola, quam modò remisisti, id quod re
 ipsa expertus es, te non accepturum à discipulis quantū
 putares, falsa spe irretitus obarasti te, & quantū timeo,
 5 rursus decipiendus es. Ais tibi nescio quam rationem
 vitæ satis liberā offerri apud quosdam Nauarros, quam
 videris reiecturus adductus literis parentum Gasparis:
 non alio omine, nisi vt paulò post rursus te deceptum
 conqueraris. Piscator ictus sapiet, ait prouerbium.
 10 Cumque sis tam alienus à moribus eorum qui Euas col-
 lunt, etiam pari conditione altera præferenda sit fami-
 lia. Verum de hoc non contendam, modò plus aut equè
 multum soluatur. Vbi quæso sunt minæ tuæ, cum dice-
 res te illos nolle, nisi numerarent quinquaginta ducā-
 15 tos? an ideò apud me spirabas animosè, vt ne tantillum
 quidem exoluerent, quāti esset victus quotidianus? Ve-
 lim, mi Vafæ, si fieri queat, ne te inani spe lactari sinas,
 & ita rationes tuas componere studeas, ne cum pluscu-
 lum capras ocij literarij, imprudens alienas occupes ta-
 20 bulas. Qui sic inquires? Forsitan illos Nauarros reicis,
 quod tibi credas multas confabulationes fraudi futu-
 ras, & te illis obnoxium, non habiturum tantam vacā-
 di libris facultatem. Sanè tamen plurimum habeo iam
 otij, tamen si possem meo succo viuere, nemo persua-
 25 serit vt vlli deuinctus viuam. Si liceret famelico & nu-
 do semper studiis sufficere, iam nunc è seruitute me
 vindicārē. Quare si & tua quoq; sic se habent, quorsum
 attinet te amore otij conflare æs alienum? Neq; verò, vt
 modò dixi, eò rapias velim orationem meam, quasi aut
 30 inuitus, aut commemorabundus, quicquam in te con-
 ferre velim, à quo tam sum remotus, vt etiam hîc
 potius mutuam cepissem, quàm te destitutum ne-
 gligerem: id quod paulum abfuit, quin factum
 fuerit, adeò in præsentia exhaustus sum. Causam
 35 accipe, vt mearum quoque rerum statum scias. Pi-
 gebat diutius alienam adire mensam, quod re ipsa li-
 quidò perspexissem plurimum mihi perire à studiis,

dum sublata mensa prolixius confabularemur, non de
 iis semper rebus, quæ ad meum stomachum facerent,
 nec tantum me delectarent, ut priuata intra parietes le-
 ctio. Magis certè è re loculorum meorum erat quot-
 annis pendere in gulam meam quinquaginta ducatos, 5
 quàm iustam instituere familiam. Sed qui pecuniæ cau-
 sa non venissem Eboram, licet pauci hoc credant Sal-
 manticæ, malui liberiore viuere ocio, etsi tenuior. Itaq;
 Calendis Iunij patrem familias agere cœpi emptis an-
 tea seruis duobus carè admodum; magno enim hodie 10
 veneunt mancipia: tum & in alia multa sumptus faci-
 dus erat, homini antea semper hospiti. Seruulus minor
 cum nuper decumberem, fugam fecit, at postridie red-
 ditus est. Laborabat periculosa scabie, curauimus egrum,
 deinde fermè hydropicum habuimus, dedimus ope- 15
 ram ut restitueretur sanitati. Ille autem bonus Dau-
 ulus bene validus nuper fugit denuò, ac vix tadem mul-
 ta molestia dispendioque pecuniario post duas hebdo-
 madas captiuus ad me delatus est, tam oportunè, ut
 eo ipso reditus die, statuerim emere alium: quod si fa- 20
 ctum esset, nihil restabat, nisi ut ipse me obærarem, ne
 te alienorum fidem istic periclitari sinerem: Qui mihi
 crede, sic tibi sunt amici, ut te malim hinc petere, quàm
 aliquando ex te cognoscere, Vasum ab his destitutum,
 quos habebat summos. Non designo vnum atque al- 25
 terum ex istis tuis patronis, sed de grege amicorum lo-
 quor, quos semper multos & amicissimos iactas. Faxit
 Deus, ne vnquam eorù opera indigeas pecuniaria: huc-
 usque enim diligunt, non longius. Sed ad me reuertor,
 cui cum sic res habeat, oro te ne compendij viam amo- 30
 re studiorum tuorum negligas. Fortè permanebis in
 eadem ista familia, spem enim aliquam concepisti: sed
 vide ne liberiùs pecuniã profundas, quod duplici sub-
 sidio nitaris. Creuit istud æs, ut scis, nec æquum esset,
 ut vbi aliter tibi prospici queat, ego amoris poenas 35
 suam, vbi te in monasticam aliquam cellam cõiecisses.
 Nam contra quàm putabam, etiam prioribus illis fortè
 num-

nummis opus erit, quos tamen, ut scripseram, istic me sperabam in libros aliquos impensurum. In causa est, quod vere primo suspicor nos ituros Braccaram: opus erit mula & aliis plerisque; ad profectiorem accommodis: tu collige onera reliqua, migrante tota familia. Nihil tamen te crucies ob meam epistolam, tantum da operam, ut necessitatibus tuis subuenisse iudicer, non aluisse negligentiam. Ego tam sum deditus Pluto, ut nesciam quid aut hinc miserim, aut quantum Hispali meo nomine acceperis. Scio te, cum hic esses, inscripsisse in chartulam, at eam postea non vidi, nec locum, ubi sit, noui: quare vide & redige in chirographum quicquid id est. Deduces Cornelium Celsum, qui constiterat, credo, octo regalibus.

MITTO quicquid adnotauerim in Demosthenem, non quod sit villo docto homine dignum, sed quod subinde molestiam adimit, ubi forte consulendum esset Lexicon. Videbis quam habeam intemperantem calamum, qui quæ nihil opus sunt, ubi incaluit, vno tenore percurrit, tum in interpretandis vocibus etiam facillimis, tum in adnotandis rebus, quæ potius diuinationes & ineptiæ verborum sunt quam scholia. At nescio qui factum sit, ut nihil in τὸν περὶ τῆς φωνῆς reperiam (ignoscat senex periurus græcissanti, nam superioris promissi calamus non meminerat) Nescio, inquam, Marcus ne sibi seruauerit post abitum istinc meum, quod huius orationis valde esset studiosus, an quod eam lectitauerimus post alias, ubi iam vtcunque Demosthenis gustum cepissemus. Id Valæ scias, nisi Budæi libros præcipue commentarios euolueris, te frustra sæpe sudaturum, nec verborum proprietatem assequeris. Qui eam vertit, toto celo plerumque deerrat. D. Commendatarius eam aliquando istic enarravit: iuuat hac in parte etiam inferiorum labor, non solum Professoris Græci Salmanticæ. Oratio longa est, & aliàs fortè minore discipulorum tædio queas enarrare, amant enim opuscula parua. Sed hic mirari subit, cum habeas Platonis in legibus

*Annot. cl. e.
i. Demosth.*

bus quinquaginta exemplaria, cur non eum potius interpretaris, qui & facilius est, & iucundior, & auditorium redderet frequentius: neque enim puto illic quinquaginta esse Demosthenes. Nec tamen libri magnitudine absterreri debes, cum satis fuerit vnum atque alterum librum exponere. Nam & Commendatarius solet auditorum patientiam mirari, quibus Rutgerus, ut ex me audiebat totam vno tenore absolueret Iliada: non etiam Aristophanem simul interpretantur vniuersum. Præterea quod etiam aliquid tibi prodesse queat, nostris vsibus cederet pecunia, & beneficio Rutgeri uteremur ad tempus. quam ratione si tu abiicis, ne questui seruire videaris, quod me tamen nunquam deteruit, modò discipulorum rationem haberem. Misera enim esset professorum conditio, si pari proposito fructu te negligere debeas, aut libros docere prohibeantur non aliam ob causam, nisi quod sui sint. Alioquin non dubito, quin nisi id metueres, quamprimum Platonem arriperes, fretus exemplarium numero. Sed ut cœpi, si istud metuis, habeo aliam viam que auditorium alat. Est Conimbria apud Lusitanos iam prælum non solum Latinarum, sed etiam Græcarum literarum: vide num consilium aliquod reperire possis, ut inde semper Græcorum librorum numerum iustum consequaris: id quod facile fiat, si cum Vincentio Fabricio per epistolas aliquando confabuleris, qui illic Græcè docet. Nam si & tu & ille semper aliquid discipulis prælegeretis, facilius illi monachi (ij enim & scholas & prælum instituerunt) ad excudendum pellicerentur. Hunc Vincentium ut noris, mitto ad te epistolam, quam ad me principio aduentus dederat: ei cum respondissem, de homine postea nihil accepi, fortè quod inurbanius rescripsissem & rusticius, ut non magnopere amicum Clenardum expetat, eam remittes. Quod autem suasu Victorie poeticum aliquid tradere statuisti, non hic tecum disceptabo. credo illum id dedisse consilij, ne senis scientiam ignorare videaris, qui libenter Poetas tractat. Mihi si obsequeris, illos

** Illud, sui, aut
Ciceroni aut
mihî condones.*

in auditorium tuum non introduces, & cum Antonio quasi aliena lingua locutos non conareris attingere. Longè maior fructus est in Oratoribus & Historiographis cæterisque qui prosam scribunt, in quibus ubi iuuentutem exercueris, & ad scribendas epistolas perduxeris (id quod ille senex nec fecit vnquam, nec faciat) tum mihi crede, minimo negotio suo quisq; Marte domi Homerum legerit versione adhibita. Nam si poëtandum est, ab hoc faciendum est principium, vt etiam vult Basiliius Magnus, in cuius ætate si viueremus, nemo ante Homerum legeretur omnino, credo, quòd tum qui literarũ sacris initiarentur, prosam quotidiana vitæ consuetudine vtcunque norant: id quod plerosque fallit, qui huius auctoritate freti statim à Poëtis exordiuntur. Verùm, vt dixi, non reclamo, quin Victoriam audias, ego certè non fuerim factururus, nisi fortè Aristophanis vnã atq; alteram comoediam putas, qui nõ minus ad prosam accedit, quàm ipse Lucianus: comicus est enim, nec eum Poëtam ex eorum genere duco, qui aliena lingua, vt ait Antonius, locuti sunt. Si Liuium leges, omnino trades librum primum, etiam si alius quispiam eum docuerit, tum quòd apud Iuntam bibliopolam exemplaria sint plurima tempore meo, vt scis, excusa, tum verò quòd nullus liber est elegantior. Scripsit in Liuium Laurentius Valla, verùm nunquam reperire potui. Quòd ais vt tibi annotationes communem in Grammaticam poëticam: notauì plurimã. sed inter schedas indigesta sunt, quemadmodum & reliqua Sibyllæ folia: tum demũ aut in suum vnumquodque redigam ordinem, aut comburam, vbi Deus me in Academiam aliquam hinc reduxerit, aut in patriam, quam tu iam parui admodũ videris facere, credo quòd Aristophani subscribas, *πατρὶς γὰρ ἐστὶ πᾶσι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρετῆς*. Ecce autem rursum periurum facimus *ἄφρονες φίλοι* ego verò, charissime Vafæ, etsi ocij cupidissimus sum, idque hic consecutus sim eiusmodi quale nunquam habui, nec sperem inter meos, tamen nescio quo modo
semper

Aristo-
phanes.

semper patriam somniem: cuius quanta vis est, facile declarat Vlysses, cum Ithacam ne cum immortalitate quidem mutarit. Verè tu quidem è Cicerone didicisti, magnum habere dolorem ignominiosè reuerti, vnde honorificè discesseris. At contrà tuus idem Cicero non negaret, longè præclarum magis domi cum honore viuere, quàm foris. Equidem postquam visum est mihi abire in hoc exilium, non præcidi spem reditus, sed conandum esse credidi vt & redirem, & peregrinationis meæ fructum etiam inter meos haberem, quod omnino, spero, Deus aliquando conficiet. Quis quæso tam miseram sortitus est patriam, in qua sepeliri non postulet? Verùm de hoc aliquando tecum agam, vbi quod præ manibus habes, successerit. Puto enim tibi apertam rationem, si me audieris, vt & ad satietatem vsque peregrineris, & tamen aliquando gloriæ plenus, ad tuos recurras, aut Louanium saltem, &c. Monebis me proximis literis, vt de hoc tecum agam prolixius.

SUNT alia in epistola tua, ad quæ nihil respondendum duxi, tum quòd nihil me commouerunt, nec agitur in eis salus tua, & mihi garriendi tempus non est, vt etiam nec facultas: mirorq; plurimū, qui potuerim tam prolixas ad te de Beatrice contexere literas, quas heridum relegere cepissem, nauseabam præ tædio: miror si tantas nēnias ad finem decurrere tibi licuerit: Et quamuis ibi nihil oratorium sit, tamen seriò me commouit, quòd tam potuerim esse loquax. Tradetur hodie flammis hæc fabula cum omnibus tuis literis, quæ huius rei mentionem faciunt, ne vestigiū vllum apud me tristitiæ resideat. Et te vicissim per omnia sacra necessitudinis nostræ, quantum licet & fas est, adiuro, vt hanc quoque epistolam Vulcano dedices, & hac de causa, & etiam ne quis tam inopem ac tenuem Clenardum putet, cum multi me hic aureum arbitrentur: planeq; sum, mi Vassæ, aureus, aurea illa mediocritate contentus. Nam inter multos nummos auaritiæ scopulus est, à quo vitio me hætenus Deus seruauit incolumem: beneque licet omnia-

ominari in posterum. Nam tametsi increscant cani, nihil tamen adhuc sollicitor de senectutis viatico; semper credo tam potentem Deum ad alendum senem, quam fuit in educando iuvene.

ERRATVM est in Aëtio quem misisti: altera modo pars tibi data est, cum cuperemus integrum, non fragmentum. Itaque alterum tibi onus sumas oportet. Huius Aetij sermones sex vertit Ianus Cornarius, nepe 8. 9. 10. 11. 12. & 13. Hæc pars impressa est à Frobenio, & modò ad me transmisisti. Post Cornarium Italus quidam reliquos sermones transtulit præteritos à Cornario, ita vt totus versus sit Aëtius ab his duobus interpretibus, quod opus totum postea simul impressum est Venetiis. Hunc Aëtium petieram aut alibi impressum aut Venetiis. Sic igitur faciendum. Adhibe medicum quempiam; aut adibis Ioannem Augustinum, & hunc totum nobis mittes Aëtium lotum compactumque, vt nuper. Verum non dubito quin postea Frobenius etiam eos sermones impresserit, quos verterat Italus: quod si sic est, eos separatim ad nos compactos mittes, vt sic totum teneamus Aëtium, etiamsi in duabus partibus. Nam & Medicus malit Frobenianam literam, alioqui totum nobis emas Aëtium, siue Venetiis, siue alibi bonis impressum typis. Vide quam redundem verbis, nam quod volo, vos Oratores tribus conficeretis syllabis.

PETRYM bibliopolam salutabis. Literæ meæ Hebraicæ iam ferias habent, in causa fuit diuus Thomas, & nonnunquam Arabica: præterea vbi Sanctes nouus esse desierit, minoris erit precij. Salutabis & D. Iacobum & Ioannem pictorem. Vale, doctissime Vasæ, & ineptias meas non explores ad amussim Rhetorum, sed metiaris ex amore quo te prosequor: & caue ne post hac me suspiciosum fingas: præstat me sine periculo timere, quam malis tuis ingemiscere. Eboræ die Sabbathi post festum Michaelis, non enim libet inspicere Calendarium.

MODO & tuas & meas literas excussi, bene mirante

rante Gulielmo quid rei esset. Omnino proximo recur-
su agasonis mittendus est liber, vnâ cū epistola Vincen-
tij Fabricij.

HANC nuper epistolam obfignaturus, quàm fue-
rim ab agasone frustratus, indicabit tibi hæc inclusa
chartula. Laboraui sedulò, ne meam fidem requireres.
Cæterùm cùm nulla ratione conatus procederet, nec
mercatores vlli proficiscerentur (quod tamen certum
putabamus) etiam me consolari ipse cœpi, existimans
& feliciter mihi celsisse, siue Gulielmi nostri negligen- 10
tiam, siue præproperū agasonis discessum: vterq; enim
in culpa est, sed multum orauit meus, ne se Vafæo su-
spectum redderem. Non omnino, inquam, incommo-
dè casum hunc interpretari, mihi visus sum. Sic cogita-
bâ. Homo proponit, Deus disponit: ac sæpe magis è re 15
nostra est nõ assequi quàm assequi quod petimus. Fortè
Vafæus aliis se rationibus explicabit ex istis angustiis, q̄
nescio quid de parētibus discipulorum scripseris, & tu
Clenarde interim forsitan mutuū capere deberes.
Quàm rectè coniectura me hæc consolata sit, exitus rei 20
declarauit. Nam paucis postea diebus ad me venit Ga-
spar ille Lusitanus Theologus, aitq; te Medinam pro-
fectum ad matrem Prioris. Ego confestim rem tibi sal-
uam esse censebam. De me quid interea factum sit, ac-
cipe. Calendis Octobris accepturus eram salarij partē, 25
siquidem tertio quoq; mense nobis soluitur. At noster
Thesaurarius vnâ cū Principe tū hinc peregrinatū abiit,
reuersus ab hinc triduum aut circiter. interea duos tibi
Portugalēses destinatos deuorauimus, eos enim Guliel-
mus nactus erat, vt istuc portarentur. Hodie appella- 30
tum abiit Thesaurarium, & spero nummos auferet.

NIHIL nunc scripsisti, vel iracundia iubete talionē
meditās, aut aliqua iam ditatus Cathedra nostri nõ satis
memor: cùm tamen, mihi crede Vafæe, si iterum petis-
ses, etiam è mutuo tibi missurus fuerim: tanti apud me 35
nostra semper erit amicitia. Si me amas, audiam proxi-
mo nuntio: de omnibus istis rebus: nec taciturnitate
velis

velis vtcumq; indicare, me tibi aliquam in suspicionem venisse.

MITTO doblonem vnum in vsum libri, cuius in epistola mentionem feci: tuum erit in rationes referre quid acceperis, quid contrà expenderis. At modis omnibus quæso enitere, vt proximo recurſu mittatur.

NVLLA MNE viam noſti, vt aliquem fasciculum rutò mittam in patriam? nam propter hæc bella nihil hic ſpei video.

10 EPISTOLAM mitto ad Salidum, & ad D. Ludovicum, in qua ſi quid te offenderit, monebis audacter: Plus videtis vos Oratores, quàm nos Theologi. Et licet mihi nunquam eloquentiæ ſtudium displicuerit; nunquam tamen imperare mihi potui, vt vel iuſtum tem-
 15 pus operamque in ſtylo formando ponerem: aut quicquid id eſſet quòd ſcriberem ad limam reuocarè. Quade re ſeriò doleo: cum enim rem propius aſpicio, longè ſatius fuerat, cum amicis preſſius agere & breuius, aliqua adhibita vel arte vel diligentia, quàm multarum ho-
 20 rarum diſpendio prolixiores quidem effundere literas, ſed quibus conſcribendis id modò conſecutus ſis, vt malè & tumultuariè garrere poſſis, prudenter atq; diſertè dicere non poſſis. Oro te, mi Valæ, vt exemplo meo doctus, iuuenis diſcas euitare, quod ſeni mihi iam
 25 euitare non licet. Non quin dictionem tuam, & ſententiarum elegantiam ſemper plurimùm commendem, ſed, mihi crede, ſi animùm inducere queas, ne minimam quidem chartam exarare, quam non ſeriò recognoſcas, futurum eſt vt mihi aliquando de conſilio dato magnas
 30 ſis habiturus gratias. Ego ſi hoc in ſtadio verſarer, in quo multa cù laude iam diu verſaris, nihil omnino conſcriberem, ne de leuiſſima quidem re, cuius non reliquum apud me remaneret exemplar: id quod tibi, cum miniſtrum habeas, non admodum fuerit difficilè. Puto
 35 me noſſe, qui, ſi ſubitò res flagitet epistolam; aut morbum fingant, aut prius agant ſermone vernaculo, quàm aliquid emittant ex tempore natum nec accuratum.
 Alterum

Alterum etiam aiunt Politianū factitasse. At hodie cū
 tantus sit doctorū prouentus, pauci tamen sic scribunt,
 quin iisdem finibus quibus suam vitam librorum quo-
 que sint terminaturi: quorum libidini nisi præla deser-
 uirent, non multos admiratores haberent, qui iam or-
 bem ferè vniuersum ad legendū rapiunt. Veterū scripta
 quæ vera laude dignamur, ita legimus, vt nisi aliunde
 subuentum esset, etiam ipsi non grauaremur describe-
 re. Hodie putas aliquid edi, quod tu citra tædiū mani-
 bus queas exarare? Excipio tuum Deum et alterū etiam ¹⁰
 meum. Sed hæc ita velim accipias, vt mihi tamē fraudi
 non sit, quominus ad me scribas vel longissimè. Non
 mitto ineptias meas in Demosthenem, quod ferum sit,
 nec opus esse credo. Die Veneris III. Nouembris ac-
 cepi fasciculum literarum è patria. Mei, per gratiam ¹¹
 Dei, salui sunt. Iam scis mortuum Merbecanum, Nico-
 laum Bedellum, D. Decanum S. Petri. Modò scripsit
 Rutgerus obiisse M. nostrū Turnout, & regentē in Por-
 co; requiescāt in pace. Præceptor meus Latomus voca-
 tus est Louaniū, vbi iam residet auctus canonicatu, quē ²⁰
 post mortem Decani possederat Turnout. Literæ Rut-
 geri scriptæ sunt Non. Maij, in quibus ait se ante bime-
 stre tibi scripsisse de institutionibus Græcis Iuris ciui-
 lis quas impressit. Rogo excusa me Victoriæ nostro. In-
 cepi ad eum, meo more, prolixissimè scribere: sed ante ²¹
 abitum Agasonis non possum quod volo perficere. Mi-
 natur sæpe Poëta Resendius, & quoties eum à Victoria
 saluto, semper nescio quid excusat, quominus carmen
 ad eū mittat &c. aliquando tamē pariet. Vale, mi Vasee,
 Nouembris die Lunæ post festum omnium sanctorum. ³⁰
 Sic nos Theologi solemus facere datas. Si quotidie pro-
 uentus sacerdotiorum reciperem, certiorum dicerem
 diem.

FERE exciderat. venit quidam ad nos Baccalaureus
 Parisiensis: is depulsus tempestate in Angliam, ait se il-
 lic audisse mortuum esse amicū monachorum, eoq;
 allatas è Germania literas. Nolo virum nominare, ne
 me

D. Latomus.

me dicas ista libenter obnunciare. Hic Baccalaureus è
Lutetia discessit ab hinc trimestre. Tu inquire an ali-
quid norit D. Iacobus Vicarius, & in omnem casum
dicat missam de Requiem. Puto vanum, atque utinam
5 esset vanissimum: iam enim audieram illum redisse Ba-
sileam, ut castigaret opera sua vniuersa.

DE Marco nostro quid suspicemur? certò nouit me
esse in aula Regis. Aut literæ interceptæ sunt, aut mor-
tuus est: oblitum enim mei non credam. Si me amas,
10 habeam orationem tuam.

NICOLAUS CLENARDVS OPTIMO
VIRO IOANNI VASAE O AMI-
CO CHARISSIMO.

15 SALVE mi Vasæ. Antequam literas legat noster
Victoria, velim ores ut mihi prolixitatem ignoscat,
& ubi fessus fuerit, illic cogitet finiri epistolam.

GRATV LOR tibi istum istic successum, precorq;
20 Deum, ut quemadmodum speras, bonæ feliciter fortu-
nentur literæ.

QVOD adeò te diligit Victoria, nihil nouum nun-
cias. Vetus iam est illum bonis omnibus impensè stu-
dere.

25 MIRATVS sum cur tu potiùs quosdam inuiferes
quàm illi te. supersedeo nominibus, quòd intelligas
quem velim.

MITTO ducatos XII. id est, dublones sex. utere,
si opus habeas. gratum tamè esset si sex ducatos nume-
30 rares D. Commendatario, & reliquos eius libros Ara-
bicos quamprimum ad me mitteres. Quòd si commo-
dum tibi non erit: ego patientiam habebò. Epistolam
ne ipsi reddas, nisi soluas pecuniam, eius enim mentio-
nem facio.

35 DE libris meis, rogo ne quid petas: sunt admodum
pauci, & quos charos habeam: cumque nunc hunc,
nunc illum consulam, & omnibus meis instrumentis

L quan-